חקת תשפ"ד

אשי ישראל

השיעור השבועי מפי מורינו
הרה"צ רבי יצחק לעזער שליט"א
בעל מחבר - תוך הנחל ושיחות מוהרא"ש

גיליון תכ"ה

ניתן להאזין לשיעור בכל יום רביעי בשעה 22:10 בטלפון:077-2612984 שלוחה 9

חסדי ה' יתברך, אנחנו אוחזים בפרשת **חֻקַּת**, הבאה באמצע הקיץ, והיא פרשת של טהרה עליונה!

הנה ידוע, שקודם חג הפסח, קורין את **פרשת פרה**, שהיא חלק מד' הפרשיות, והיא הכנה לעם ישראל כדי שיהיו טהורים לעשות את קרבן פסח, והמקור של **פרשת פרה** בתורה הוא בפרשת השבוע – **פרשת חֻקַּת**, שהיא באה מיד אחר **פרשת קרח**.

בפרשת קרח דיברנו באריכות איך שכל השאיפה של אדם צריכה להיות תמיד למידת השלום, שיהיה בשלום עם כולם – עם עצמו, עם בני ביתו, עם כל ישראל, ודיברנו הרבה שזה ענין של ה'גן–עדן' בזה העולם וכו', והנה מיד אח"כ מגיעה פרשת **פרה אדומה**, ובוודאי צריכין בזה איזו הבנה בקשר הדברים.

אכן, בהמשך הפרשה יש עוד כמה עניינים – הסיפור של "מי מריבה", וכן שעם ישראל מוכנים להיכנס לארץ ישראל, וצריכים להילחם עם סיחון ועוג וכו', אבל תחילת הפרשה היא עם ענין **טהרת פרה אדומה**, ועל כך צריכים להבין: מה נכנס דוקא פה ענין של פרה אדומה – "**זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה**"?

עלינו לדעת, שרבינו הקדוש השריש בנו לימוד, שהוא הלימוד הכי חזק בחיים, וזה בעצם ה'מצפן' של אדם בכל ימי חייו, והוא ענין של '**אמונה**'; רבינו הוא 'חתיכה של אמונה'! אם רבינו אמר "**העניין שלי הוא כולו תפילה**", מובן מעצמו שזה סובב והולך גם על '**אמונה**', כי להגיע לאמונה ברורה ומזוככת – אי אפשר כי אם ע"י תפילה! ורבינו ז"ל אומר זאת (ליקו"מ ח"ב סי' מד) על הפסוק (תהלים פט, ב) "**אוֹדִיעַ אֱמוּנָתְךָ בְּפִי**", וכן כתיב (שם קטז, י) "**הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר**", כי הדרך לאמונה היא ע"י תפילה! וא"כ הבה ונדבר מענין של '**אמונה**':

כמה רבינו לימד אותנו לימודים של אמונה! בשיחות הר״ן, בפרט בהתחלה, מובא הרבה שיחות על אמונה, ואמר רבינו (שם, סי׳ לג): **״אֵצֶל הָעוֹלָם אֱמוּנָה הוּא דָּבָר קָטָן״** – אדם חושב: ׳בוודאי שאני מאמין... וכי צריכים לספר לי על מאמונה?׳... ממשיך רבינו ואומר: **״וְאֶצְלִי אֱמוּנָה הוּא דָּבָר גָּדוֹל מְאֹד״**; רבינו ז״ל אומר (ליקו״מ ח״ב סי׳ ה): **״הָעִקָּר הוּא הָאֱמוּנָה, וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד לְחַפֵּשׂ אֶת עַצְמוֹ וּלְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ בֶּאֱמוּנָה״**; זאת אומרת, שהחיים של האדם נמדדים כפי האמונה!

מוהרא״ש הקדוש פעם התבטא בעת שהיו מדברים מגדולי עולם שהיו למדנים גדולים בתורה: **״אני ב״ה גאון באמונה!״**... להיות ׳גאון׳ באמונה – זה דבר כ״כ חשוב, שזה **׳כולל את הכל׳**, זאת אומרת: שאדם יודע בידיעה ברורה: **׳מְמַלֵּא כָּל עָלְמִין וְסוֹבֵב כָּל עָלְמִין וְאֵין שׁוּם מְצִיאוּת בִּלְעָדָיו יִתְבָּרַךְ בְּלָל׳**; זה אמנם **׳משפט אחד׳** אבל הוא **׳כולל את הכל׳**, שאדם יודע שאין שום מציאות בלי הקב״ה, והוא מאמין בו יתברך באמונה שלימה!

ואכן, ישנן אין–סוף מדרגות באמונה, ואם שואלים כל אדם על הרחוב: ׳אתה מאמין?׳ הוא מיד יענה: **׳בוודאי! מה השאלה?׳**... ויכול להיות שלא רואים עליו שום דבר הקשור ליהדות, ויש ספק במראהו האם הוא יהודי בכלל, אבל כשתשאל אותו אם הוא מאמין בה׳ – **׳אני מאמין!׳**... אבל רבינו ז״ל לימד אותנו כלל גדול באמונה, שלא מספיק להאמין ״בלב״, או במוח המחשבה, רבינו אומר (ליקו״מ ח״א סי׳ צא) על הפסוק (שמות יז, יב) **״וַיְהִי יָדָיו אֱמוּנָה עַד בֹּא הַשָּׁמֶשׁ״**, שהאמונה צריכה להתפשט אצל האדם בכל רמ״ח איבריו ושס״ה גידיו, ואדם צריך להיות **׳מהות של אמונה׳** – בכל מה שאתה עושה! אם תגיד ׳יש לי אמונה בלב׳, זה לא מספיק... צריך שתהא לך אמונה בכל מה שאתה עושה! הרי הקב״ה נתן לנו את התורה, ובתורה יש רמ״ח מצוות עשה, ושס״ה מצוות לא–תעשה, ואם אתה מאמין – אתה צריך לקיים! יכול להיות שיש קשיים, מניעות ועיכובים, זה בסדר... **אבל זו צריכה להיות כל המטרה והשאיפה שלך – לקיים ולהכנים את האמונה בכל איבריך!**

רבינו נותן לזה משל: אדם נוטל ידיים, והוא מגביה את ידיו באמירת ״שְׂאוּ יְדֵכֶם קֹדֶשׁ״, אומר רבינו: כשאדם נוטל ידיים, והוא מרים את הידיים שלו להקב״ה, בזה הוא מכנים ומוריד

אמונה לתוך הידיים שלו! **עכשיו נטלת ידיים, ואתה מקבל עתה קדושה עליונה על הידיים שלך!**

וכן הוא בכל גופו של האדם, בכל ענייני עסקיו, מעת קומו בבוקר ועד שהוא הולך לישון, הכל סובב סביב האמונה!

וזה פירוש (תהלים פט, ט) ״וֶאֱמוּנָתְךָ **סְּבִיבוֹתֶיךָ**״ – אתה צריך להיות **מסובב** תמיד עם אמונה, בכל דבר שאתה עושה!

ואשרי אדם שזוכה להיות מסובב תמיד עם אמונה, שהוא יודע שכל פרט ופרט של החיים הכל מושגח בהשגחה עליונה, ואין לו שום טענות ומענות ח״ו על הקב״ה, הוא מקבל את הכל באהבה, הוא יודע: ״**רבש״ע, תמתיק מעלי את כל הדינים!**״... ואכן זה לא אומר שהוא לא מרגיש בינתיים שום צער או כאב, אבל הוא **ממתיק את הצער!** האמונה שלו היא הניחום הכי גדול! רבינו אומר (שיחות הר״ן, סימן נג): ״**מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֱמוּנָה – חַיָּיו חַיִּים**״; למה? מסביר רבינו: ״**כִּי כְּשֶׁהוֹלֵךְ לוֹ פָּרָאוּי, וְיֵשׁ לוֹ טוֹב, בְּוַדַּאי טוֹב לוֹ**״ – הוא נותן תודה להקב״ה: ׳**ברוך הטוב והמטיב**׳, והוא יודע שהכל זה רחמים וחסדים, והוא לוקח שום דבר בתור דבר ש״מגיע לו״, וכשהוא זוכה לאיזו ישועה – הוא מיד פותח את פיו בתודה והודאה להקב״ה, והעניין של ׳**תודה והודאה**׳ זו הוכחה גלויה על העניין של אמונה, כי הוא מאמין ׳**איך הגיעה לי הטובה הזאת?**׳ הוא לא אומר ״היה לי איזה ׳מזל׳ טוב, וזכיתי״... **מה זה ׳מזל׳ טוב? זו השגחה! הקב״ה הביא לך את הדבר הזה, תאמין שזו מתנה עליונה, ותן תודה להקב״ה – ״רבש״ע, תודה! יישר כח! רבש״ע, תודה רבה!״**... ואת זה צריכים על כל פרט ופרט, דבר קטן ודבר גדול, אדם צריך תמיד להודות להקב״ה, וזה הסימן שהוא אכן אוחז באמונה!

אז אומר רבינו: ״**מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֱמוּנָה – חַיָּיו חַיִּים**״; וכן להפך... מי שאין לו אמונה, ח״ו, הנה מגיעה לו איזו טובה, הוא הרוויח משהו, הוא זכה לאיזו מתנה, נולד לו ילד, הרוויח איזו פרנסה, **חסר בזה רוב ועיקר של השמחה שלו!** למה? כי הוא אומר: ׳אמנם זכיתי עכשיו, אבל מה יהיה מחר?׳... הוא מיד דואג ״מה יהיה״... הנה נולד ילד, והוא מיד דואג: ׳אבל איך אזכה לנחת דקדושה מהילדים שלי? איך אגדל אותם? איך אחתן אותם?׳... נמצא שיחד עם הברכה

שהוא קיבל – חסר רוב טעם השמחה, כי הוא כבר מלא בדאגות...

משא"כ אצל מי שיש לו אמונה, כשהוא זוכה לקבל משהו טוב, **הוא לא מפסיק להודות להקב"ה! "אני יודע שזה ממך, רבש"ע, ויישר כחי!"... ובאותו זמן הוא כבר מתפלל הלאה...** וניקח את הדוגמא של אדם שזכה שנולד לו ילד, אזי הוא נותן המון תודה להקב"ה, והוא כבר מתפלל: **"רבש"ע, תזכה אותי לגדל אותו לתורה, לחופה ולמעשים טובים!"** הוא כבר מכין תפילות לכל החיים... **וזו עיקר השמחה של הברכה שזכה לקבל, וכבר אין שום מקום לדאגות, חששות, ספיקות ובלבולים, כי כל אלו הדברים באים רק מחסרון אמונה...**

כי דאגה היא מדה מאד לא טובה, הגמרא אומרת (סנהדרין ק:): **"לא תעיל דויא בלבך, דגברי גיברין קטל דויא"**; פירוש: **'אל תכנים דאגה בלבך, שהרי הדאגה קטלה אנשים גיבורים'**; והוא העניין האמור: זכית לקבל איזו טובה, הכל בסדר – יש לך טובה! 'אבל אני דואג מה יהיה אח"כ... מה יהיה לבסוף'... **אבל הקב"ה עזר לך, אז תן תודה להקב"ה, ותבקש באותו זמן על הקיום של הטובה הזאת, שתזכה באמת להנות כל החיים מהטובה הזאת!**

ולכן **"מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֱמוּנָה – חַיָּיו חַיִּים"**, כי כשיש לו טוב – הוא שמח בזה, ונותן תודה להקב"ה.

והנה, כשעובר עליו איזה דבר שלא נראה לעיניו כדבר טוב, זה נראה ההפך מ'טוב', ויש לו קצת צער, מה אז הוא עושה?... **שם עיקר המבחן!** כי כשטוב לאדם, הוא מרגיע עצמו בזה שאיננו חושב מה יהיה הלאה והוא שמח... אבל כשעובר על אדם דבר שלילי, ולא כ"כ נעים לו, מה עושים אז? **אדם שיש לו אמונה – אומר רבינו – הוא מבין שהכל מהקב"ה, וזו המתקה הדינים, וזו כפרת עוונות!** ומצינו בגמרא אצל נחום איש גמזו, שהוא היה במדרגה כזאת שאמר **"גם זו לטובה"**, ואפילו שקורה לו משהו שלילי – הוא מאמין שזה גם לטובה...

והנה, נחום איש גמזו היה רבו של רבי עקיבא, ואיתא בגמרא שרבי עקיבא היה רגיל לומר **"כל מה דעביד רחמנא, לטב עביד"** – כל מה שהקב"ה עושה, זה לטובה; לא יודעים בדיוק 'למה' זה טובה, אבל מאמינים שזה לטובה. והגמרא מביאה את כל הסיפור שהיה עם רבי עקיבא, שהיה

לו תרנגול, נר וחמור, והנר כבה, בא חתול וטרף את התרנגול וכו׳, והנה אין לו כלום, והוא מחזיק מעמד! **כמה אדם צריך להחזיק מעמד בכל מה שעובר עליו, ולהגיד ׳כל מה דעביד רחמנא, לטב עביד׳ – אני לא מבין הכל, אבל אני יודע שזה לטובה!**

שזה בעצם כל ענין ׳**אמונה**׳, שאמונה זה דבר שיש כח באדם לסגור את כל החשבונות והבלבולים והספיקות שיש בדעתו ולהסירם לגמרי מדעתו – ׳**זה לא מעניין אותי! אני לא מתחיל לחשוב על זה!**׳... כי באמת, אין דרך לאדם לפתור ולהבין באמת את דרכי ה׳, אין את זה בשכל האדם... רבינו אומר, שכשעוברים על האדם כל־מיני שאלות וספיקות, זה צריך להיות בשבילו הוכחה שאיננו מבין את דרכי ה׳, כי אם היית מבין את דרכי ה׳ – היית כביכול גדול כמו בורא עולם, אבל בגלל שאינך מבין – אתה יודע שאינך מבין כלום בדרכיו יתברך! ולזה צריכים את השכל הזה – **לא לשאול ולא לעיין בעניינים שלא שייכים לך ולהיכנס לכל־מיני ספיקות שונות!**

בשבוע שעבר הזכרנו את דברי הסבא דמשפטים, המובא בדברי רבינו בתורה ס״ב, שיש ״**עולימתא שפירתא**״ – נערה יפה, ״**דלית לה עינין**״ – אין לה עיניים. מסביר רבינו בדרך נוראה ונפלאה שזה סובב והולך על אמונה: עם ישראל הם דבוקים בהקב״ה, ונקראים ״רַעְיָתִי יָפָתִי״ – נערה יפה, וכמו אדם שזוכה להתחתן, ואומר רבינו שם: ״רַעְיָתִי״ נקרא על־שם אמונה, כמ״ש (תהלים לז, ג) ״שְׁכָן אֶרֶץ וּרְעֵה אֱמוּנָה״ – שאדם זוכה ׳לרעות אמונה׳, הוא חי מאמונה ואוכל אמונה!

זה העניין של ״**עולימתא שפירתא**״; מסביר רבינו: מהו ״**דלית לה עינין**״? הכוונה היא שהנעשה הזאת היא לא חוקרת ודורשת בכל־מיני ענינים שלא שייכים אליה – ׳למה׳ ו׳איך׳, אלא ׳**אין לה עיניים**׳ לזה!

מובא בהלכה [ומקורו בגמרא], שבשעת קריאת שמע, כשאומרים ״**שמע ישראל**״, סוגרים את העיניים [וכן שמים את היד על העיניים], מה העניין של סגירת העיניים בעת אמירת קריאת שמע?

על־פי דברי רבינו שם, זה מובן מאד: **כשמגיע האדם לדברים שהוא לא מבין – תסגור את העיניים! אל תשאל שאלות! במקום לחקור, לדרוש ולשאול שאלות, תדע:** ״שְׁמַע יִשְׂרָאֵל

ה׳ אֱלֹקינו ה׳ אֶחָד״: ׳אינני יודע כלום, וזה לא מעניין אותי!׳...

זהו עומק הפשט של מאמר הזוהר: **״עולימתא שפירתא״** – נערה יפה, **״דלית לה עינין״** – היא לא מתעניינת, לא שואלת ולא חוקרת! שזה היופי הכי גדול, ולכן היא **״שפירתא״** – לשון יופי, כי זה היופי הכי גדול – שאדם לא מתחיל לשאול ולחקור במה שלא שייך אליו, **חוא סומך על אמונה!**

ואומר רבינו שם, בתורה ס״ב, שאמונה זה בלי טעם; תשאל אדם לגבי האמונה שלו – מהי האמונה וכו׳, הוא מיד יאמר: **אני לא יודע, אני מאמין! לא אכפת לי משום שאלות!** זה לא דבר קל... וזה בעצם כל הטיפשות של הכופרים והאפיקורסים, שהם חושבים שזו ׳חכמה גדולה׳ לשאול שאלות... הוא טיפש, הוא לא מתחיל להבין מאומה, אבל הוא מתחיל לחקור... הוא שואל שאלה, והוא לא מבין שהשאלה שלו היא כבר התירוץ, ואין שום שאלה, אבל הוא רוצה להיות ׳משכיל׳... והכח של עם ישראל הוא: **שיש להם את כח האמונה! והאמונה היא בלי טעם – ׳לא אכפת לי, ולא מעניין אותי! לא מעניין אותי לחשוב ׳למה׳ ו׳איך׳ וכו׳, לא מעניין!׳...** וזה לא דבר קל, כי האחר יכול לשאול כל־מיני שאלות על זה, אבל **זהו זה!**

זה מה שאומר רבינו שם, שאמונה אין לה טעם, וזו לשון רבינו: **״אִם תִּשְׁאַל אֶת הַמַּאֲמִין אֵיזֶה טַעַם בֶּאֱמוּנָה, וַדַּאי אֵינוֹ יוֹדֵעַ לְהָשִׁיב לְךָ טַעַם, כִּי אֱמוּנָה אֵינוֹ שַׂיָּךְ אֶלָּא בְּדָבָר שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ טַעַם״**; ואף־על־פי־כן, ממשיך רבינו שם ואומר: **״אֲצָל הַמַּאֲמִין, הַדָּבָר גָּלוּי כְּאִלּוּ רוֹאֶה בְּעֵינָיו אֶת הַדָּבָר שֶׁהוּא מַאֲמִין בּוֹ, מֵחֲמַת גֹּדֶל אֱמוּנָתוֹ הַשְּׁלֵמָה״** – ולכאורה זה ׳תרתי דסתרי׳, וזה נראה כמו שני הפכים בנושא אחד: מצד אחד אומר רבינו שאין שום טעם על אמונה, ומאידך – אצל המאמין זה כאילו שהוא רואה את זה בעיניים [ורבינו אומר את זה שם בדברי הזוהר הקדוש בעניין **״עולימתא שפירתא״** וכו׳ אומר הזוהר: **״וְגוּפָא טְמִירְתָּא וְאִתְגַּלְיָא״**, ולכאורה לא מובן, או שזה **״טמירתא״** – מכוסה, או שזה **״אתגליא״** – מגולה, ומהו **״טְמִירְתָּא וְאִתְגַּלְיָא״**? מסביר רבינו: זה ׳**מכוסה**׳ בגלל שזה דבר שאי־אפשר להסבירו, וכי יכולין להסביר טעם על אמונה? זה אצלי פשוט... ומצד שני זה ׳**מגולה**׳ מחמת שאצל המאמין – זה כמו שהוא רואה בעיניים...

מסופר על רבי נתן, שפעם הוא התלהב מאד בעניין של אמונה, ודיבר גבי יחזקאל הנביא, שהוא גילה את כל מרכבה העליונה, הוא גילה בדיוק 'מה קורה בשמים', ומפורש בפסוקים. אכן, אנחנו לא מבינים בזה הרבה... אבל הוא גילה את הכל, הוא ממש מתאר את כל ענין כסא הכבוד והמלאכים וכו', וזה היה מן השמים, וכדאיתא בזוהר, שיחזקאל הנביא הלך אז בגלות עם עַם ישראל אחר שיצאו מארץ ישראל – "על נהרות בבל", והיו שבורים לגמרי, וחשבו 'אנחנו אבודים, מה יהיה איתנו?'... ולכן הקב"ה גילה ליחזקאל הנביא את כל הגילויים האלו, כדי להראות שהקב"ה איתם – אפילו שהם בחו"ל, כי בדר"כ, נביא לא מקבל נבואה בחו"ל, אבל יחזקאל הנביא זכה לכזה גילוי "עַל נְהַר כְּבָר" (יחזקאל א, א) – כשיצא כבר מארץ ישראל, כדי לחזק את עם ישראל שהקב"ה עדיין איתם. אז שם בפסוקים מבואר את כל העניינים הגבוהים הללו [וזו ההפטרה של חג השבועות, ונקרא בדברי חכמינו הקדושים "**מעשה מרכבה**", ואומרים חכמינו הקדושים (מסכת חגיגה) שאדם לא יכול ללמוד את זה לבד, אלא צריך בשביל זה רבי, וללמוד את הלימודים כמו שצריך.

והנה, איך מתחיל הנביא יחזקאל את דברי נבואתו? "**נִפְתְּחוּ הַשָּׁמַיִם וָאֶרְאֶה מַרְאוֹת אֱלֹקִים**" – הקב"ה פתח לו את שערי השמים, וראה מראות אלקים. ענה ואמר רבי נתן בתוך התלהבותו הקדושה: "**נִ'פְתְּחוּ הַ'שָּׁמַיִם וָ'אֶרְאֶה מַ'רְאוֹת אֱ'לֹקִים**" ראשי–תיבות '**אֱמוּנָה**'; הסביר רבי נתן: **כשאדם זוכה לאמונה ברורה ומזוככת, שאצלו האמונה היא שהוא מאמין בכל נימי נפשו, אצלו מתקיים "נִפְתְּחוּ הַשָּׁמַיִם וָאֶרְאֶה מַרְאוֹת אֱלֹקִים" – הוא יראה את כל הדברים האלו! כי ע"י חוזק האמונה של האדם, שהוא מכנים כל מוחו בדברים אלו** (הוא קורא, והוא יודע מה שכתוב) **עד שהכל מתגלה לפניו!** וכלשון רבינו שם בתורה ס"ב, שאצל המאמין – הוא רואה את זה! אני יכול להסביר לך מה שאני רואה? איך אסביר לך?... אבל אצל המאמין – זה ברור ומזוכך...

ואם–כן, אומר רבינו שם בשיחות הר"ן (סי' נג), גם אם עובר על האדם איזה זמן לא קל, ושרוי בזמן קשה, והוא לא מבין מה קורה כאן... אבל כשיש לו אמונה, הוא יודע שהכל זה תיקונו הנצחי! והוא יודע היטב אשר "**כל מה דעביד רחמנא, לטב עביד**"! וכמו שהיה עם רבי עקיבא שם בשדה,

שהנה לקחו לו את החמור, התרנגול והנר, ואין לו כלום... אדם יכול להתבלבל מאד – 'הנה לקחו לי את הרכב (חמור), את הַפָּנָס (נר), את התרנגול, ומה אעשה עכשיו?'... אני יודע היטב: **"כל מה דעביד רחמנא, לטב עביד"** – יהיה פה איזו טובה!

ואכן, לא הרבה זמן אח"כ, פתאום הגיעו שודדים אל העיר הסמוכה, ושדדו את כל אנשי העיר, ואם היה לו נר – היו רואים אותו, ואם היה לו חמור – היו שומעים את החמור נוער, וכן התרנגול היה קורא – והיו שומעים אותו, ומחמת שחסרו כל אלה – אף-אחד לא שם לב לשהותו שם, וניצל.

וזהו **"כל מה דעביד רחמנא, לטב עביד"**, שאדם ירגיל את עצמו תמיד לומר: **"רבש"ע, אני מאמין שהכל לטובה!"**.

והנה, הרבי של רבי עקיבא היה נחום איש גמזו, שהוא היה רגיל לומר **"גם זו לטובה"**, ורבים שואלים: האם יש הבדל ביניהם? לכאורה זה נראה אותו דבר, שרבי עקיבא אומר **"כל מה דעביד רחמנא, לטב עביד"**, ונחום איש גמזו אומר **"גם זו לטובה"**, האם יש איזה הפרש ביניהם?

הסבירו הצדיקים: העניין של **"גם זו לטובה"** זה כזאת אמונה גדולה וברורה, שהוא מאמין שגם עכשיו – ברגע הזה – שקרה איזה משהו שלילי נגד רצונו וחפצו, הוא מאמין ש**"זו לטובה"** – ממש יש בזה טובה! זאת אומרת, לא רק שיצמח מזה טובה, כי בוודאי יצמח מזה טובה, אבל לדעת שממש ברגע הזה, כשעובר עליך איזה דבר קשה בחיים, אתה מאמין ואומר **"רבש"ע, גם 'זו' לטובה"** – זו כבר מדרגה מאד מאד גבוהה... וזו היתה מדרגתו של נחום איש גמזו, שהוא היה יכול תמיד לחזק את עצמו בזה, וזהו שאומר רבינו בשיחה הנ"ל: **'מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֱמוּנָה – חַיָּיו חַיִּים'**, כי גם אם קרה משהו לא כ"כ נעים, מה עושים? אדם שיש לו אמונה, הוא כבר מנחם את עצמו – 'עוד יֵצֵא מזה משהו טוב', ואם יזכה לאמונה ברורה ומזוככת בהקב"ה – הוא מאמין **'יש בזה כבר עכשיו טובה נוראה מאד! אולי עדיין אני לא מבין ולא יודע מה בדיוק, אבל האמונה שלי היא חזקה ב"ה!'...** וע"י בוודאי **"חַיָּיו חַיִּים"**, כי הוא תמיד בשמחה, ולא נבהל משום דבר שעובר עליו.

והדבר הזה כולל את כל ענייני החיים – בכלל ובפרט, בפרט ובכלל, בכל

העניינים! אדם שיש לו אמונה, הוא מחזיק מעמד! ולא צריכים ללכת כ״כ רחוק... **בתוך הבית!** קורה בתוך ביתו של אדם איזה משהו לא נעים, איזו אי–הבנה, והטבע של האדם שהוא טוען ׳למה אני צריך לשתוק?! למה אני צריך לסבול?!׳... **אבל ׳אמונה׳ פירושה שאדם יודע שכל דבר הוא בהשגחה! ואפילו דבר שמגיע מ׳בעל בחירה׳ – בן אדם, שיש לו בחירה האם לעשות את הדבר הזה או לא לעשות, והנה ׳הוא עשה לי משהו לא טוב, וכי אני אשתוק?! למה שאשתוק לו?!׳... והאמונה מלמדת אותנו שהוא ג״כ שליח מהקב״ה!**

וכמובן, זה לא פוטר את אותו בן אדם מהעוול שהוא עשה ומהדבר הלא–טוב שהוא גרם, הוא יצטרך לתת דין וחשבון למה הוא עשה את זה, אבל לגבי מה שנוגע **אליך**, עליך להאמין באמונה שלימה שזה מהקב״ה, וממילא ׳אני לא נוקם בו, לא מחזיר לו חזרה, אלא מקבל את זה לכפרת עוונות׳...

אם אדם היה זוכה לקבל את הלימוד הזה, איזה ׳גן–עדן׳ ואיזו שמחה היתה לו בבית! הוא מאמין שהכל מגיע בהשגחה עליונה, והוא מנסה תמיד להפוך את ה׳דין׳ ל׳רחמים׳, את ה׳גבורה׳ ל׳חסד׳! הנה הוא קיבל איזה ביזיון, היה משהו לא נעים, מה עושים? טבע של אדם להחזיר חזרה – ׳אמרו לי משהו? השפילו אותי? אני מחזיר!׳... אבל אדם שיש לו אמונה ברורה, הוא יודע ׳**זה בא מהקב״ה!**׳...

אנחנו רואים אצל נחום איש גמזו, שהוא השתמש עם לשון נקבה – ״גם ׳**זו לטובה**׳״, ומדוע הוא לא אמר ״גם ׳**זה לטוב**׳״? למה הוא נקט לשון נקבה? העניין בפשיטות, כי עיקר הניסיון בזה הוא בבית, עם האשה, שאדם יאמר ״גם ׳**זו לטובה**׳״ – כל מה שקרה לי עכשיו ממנה, זה לטובה! אדם שזוכה לזה, זוהי אמונה ברורה ומזוככת! שהוא זוכה להחזיק מעמד, ואפילו שבוער בו לנקום ולהחזיר – **אל תעשה שום דבר! תמסור את עצמך להקב״ה! תאמין שהקב״ה מנהיג כל פרט ופרט! אל תעשה שום עסק מכל מיני חשבונות וחקירות!**

והנה אומר רבינו שם, בתורה ס״ב: מה היה כל הפגם של חטא העגל? מסביר רבינו, שלפעמים יש לאדם אמונה, אבל האמונה שלו היא לא מספיק ברורה ומזוככת, מה הכוונה? שהנה יש לו פרנסה, ויש לי בריאות, וכן כל־מיני דברים אחרים, וכמובן עליו לעשות את ההשתדלות שלו, למשל בפרנסה – שתהא לו פרנסה מסוימת,

אבל אם קרה משהו – ה׳בום׳ פיטר אותי, או משהו אחר קרה בפרנסה – בני אדם מאד נבהלים ׳מה קורה עכשיו?! היה לי מלאכה טובה, היה אצלי בריאות, שלום־בית נפלא, ומה פתאום קרה?!... הוא מאד נבהל, ולא יודע מה לעשות...

אומר רבינו שם: **אם אדם יודע שהכל מהקב״ה – הוא לא מתבלבל! הוא יודע שעליו לרוץ תמיד אל המקור של הדברים!** לפעמים, כמובן, יש רופא ויש תרופות, יש דברים שעוזרים, אבל לא לעשות מזה עיקר, לא לומר ׳אני מאמין שהרופא הזה הוא הכי טוב שיש, והכל תלוי בו, רק התרופות האלו עוזרות׳ וכו׳, אלא עליך להבין שזה רק ׳שליח׳, ואם לא השליח הזה – יש שליח אחר... ואף פעם לא להתבלבל, אלא לדעת שכל הרפואות, וכל העניינים האחרים, הכל בידו יתברך!

וכן לעניין הפרנסה – אותו דבר, נגיד שהיתה לך איזו עבודה טובה, ופתאום קרה משהו ופיטרו אותך, ואתה חושש כבר ׳מה יהיה׳ וכו׳, אבל עליך להאמין שהקב״ה מסבב את הכל, וכמו שהיה לי פרנסה זו עד עכשיו – כן יהיה לי משהו אחר... פטרו אותי? מה לעשות?... לא ביקשתי, ככה הם עשו – בסדר, לנקום בהם? לא! **אף פעם לא לעשות מהסיבות עיקר – אומר רבינו שם – אלא להאמין שהקב״ה מסבב את כל הסיבות!**

זה העניין של ׳**אמונה**׳, שעל־ידה – אומר רבינו – יש לאדם חיים אמיתיים, שהוא תמיד יודע איך להתחזק בכל ענייני החיים, הן כשהולך טוב והן כשקשה לו קצת, הוא יודע שהכל מהקב״ה!

ובזה אנחנו מגיעים לפרשת השבוע; פרשת השבוע מתחילה: ״**וַיְדַבֵּר ה׳ אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן לֵאמֹר: זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה ה׳ לֵאמֹר דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדֻמָּה תְּמִימָה**״, והולך ומצווה את כל ענייני עשיית פרה אדומה. שואלים כל המפרשים: מהי ההקדמה של ״**זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה**״? מדוע פרשה זו נקראת פרשת ׳**חֻקַּת**׳? לכאורה היה צ״ל ״זאת חֻקַּת **פרה אדומה**״, ולקרוא את שם הפרשה – ׳**פרשת פרה אדומה**׳, שמצוה לאדם שנטמא בטומאת מת – הטומאה הכי חמורה – שילך לביהמ״ק, יקבל הזיה של אפר פרה אדומה, ועי״ז נטהר. ומדוע אפוא מתחילין את הפרשה עם המילים ״**זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה**״?

לפי מה שהקדמנו מקודם, נבין את זה טוב מאד: ׳חֹק׳ זה אמונה; בלשון התורה, ״חֹק״ הוא דבר בלי טעם, אלא זה ׳חֹק׳ שהקב״ה חקק, וכמו שאומר רש״י בתחילת הפרשה, שהוא ׳חֹק׳ בלי טעם, הגויים אומרים ׳זורקים אפר פרה אדומה ונהיה טהור? מה זה?!׳... יכולים להסביר לו שעל־ידי האפר הזה אדם מקבל טהרה עליונה?... אומר הקב״ה: ״חֻקָּה חָקַקְתִּי״ – אני עשיתי חֹק, ואתה לא מחויב להבין את טעם הדבר! תעשה את זה בתור ׳חֹק׳!

והלימוד הזה הוא כ״כ חשוב לאדם בכל החיים שלו, שזוהי האמונה שלו! אדם יגיד: ׳אני מקיים את התורה והמצוות כשאני שמח, ואני מבין, כשטוב לי׳... וזה קורה אצל הרבה בני־אדם שהם לא כ״כ מקורבים ליהדות בשלימות, אם זה דבר שטוב לו, והוא מבין אותו, וזה ׳כיף׳ לו – למה לא לקיים?... **אבל התורה הקדושה זה ׳חוקים ומשפטים׳ – הקב״ה נתן לנו את התורה כדי שנקיימה בדרך ׳חֹק׳, כי כך הקב״ה אמר לנו, ואנחנו מקיימים באמונה שלימה! ואכן, לפעמים אנחנו מבינים איזה טעם – בסדר, אבל זה רק בתור ׳תוספת׳, שאדם מרגיש שהוא מבין משהו...** וגם אם אדם חושב שהוא מבין משהו, וכי זוהי ההבנה המלאה?... **יש לנו מושג בעולם מה מונח בתוך מצוה שאדם זוכה לקיים?!...**

הנה אדם מניח תפילין, ועליהן כתיב בתורה בפירוש (שמות יג, ט) ״וְהָיָה לְךָ לְאוֹת עַל יָדְךָ וּלְזִכָּרוֹן בֵּין עֵינֶיךָ״ – כדי לזכור את הניסים והנפלאות שהקב״ה עשה איתנו כשהוציאנו ממצרים, וכי בזה שאדם יודע את הטעם – הוא כבר מבין את הכל?!... יש בכל מצוה של התורה דברים בלי־סוף! זוהי, כביכול, חכמתו של הקב״ה, ולא שייך בזה השגה והבנה!

רבינו אומר, שאלו הראשונים המפרשים – כמו ספר החינוך – שנותנים טעמים על המצוות, אין הכוונה שזה הטעם שיש לאותה מצוה, וזהו... אדם יגיד: ׳עכשיו לא שייך הטעם הזה של המצוה, צריך אעפ״כ לקיימה?׳... **חם ושלום!** לפעמים נותנים לנו קצת טעם, כדי שנבין מעט ׳בדרך אגב׳ על אותה המצוה, אבל באמת – הפנימיות, וכל הרוחניות של המצוה – זה ׳חֹק׳, בלי טעם!

ואדם שמרגיל את עצמו תמיד לקיים מצוות ה׳ מתוך שמחה – בגדר ׳חֹק׳, ׳הקב״ה צוה אותי? אני מקיים את זה בשמחה!׳... אחר־כך – אדם באמת

זוכה לאט לאט להבין, וכמו שרבינו מסביר בכמה מקומות, שאדם שהוא מתחיל לעשות בלי שום הבנה, רק בתמימות ופשיטות, אח״כ הוא זוכה ל״שכל גדול בעבודת ה׳״, שזה הפסוק שהזכרנו לעיל – המובא בתורה צ״א: **״וַיְהִי יָדָיו אֱמוּנָה עַד בֹּא הַשָּׁמֶשׁ״**, אומר רבינו שם: **אתה תתחיל עם 'אמונה', אח״כ יתקיים ״עַד בֹּא הַשָּׁמֶשׁ״ – יבוא אור גדול!** אתה תתחיל בפשיטות: תיטול ידיים, תגביה אותם – ״שְׂאוּ יְדֵכֶם קֹדֶשׁ״, אתה יודע שאינך מבין כלום, אלא כך כתוב? כך צריכים לעשות! ותאמין שאתה ממשיך על עצמך קדושה עליונה, ובמשך הזמן אתה תגיע לבחינת **״עַד בֹּא הַשָּׁמֶשׁ״** – יאיר לך! אתה תרגיש כזה אור, כאלו מוחין, כזאת שמחה, ויתקיים מה שהזכרנו לעיל, שאצל המאמין – זה כמו שהוא רואה את זה, הוא מרגיש את זה! והוא לא יכול להסביר את זה... אני יכול להסביר לך שהנה עשיתי נטילת ידיים ואני מרגיש ממש דביקות? אי־אפשר להסביר את זה... השני צוחק מזה, הוא רחוק מאד מזה... אבל אדם שהוא 'כן' מרגיש את זה – זה כמו שהוא רואה את זה...

נמצא א״כ, שֶׁמַּה שכתוב כאן **״זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה״**, כי הוא לימוד כללי על כל התורה כולה – על כל מצוות התורה, על לימוד התורה, ועל קיום התורה! כל זה צריך להיות בדרך של ״זֹאת **'חֻקַּת'** הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה ה׳ לֵאמֹר״ – שהקב״ה צוה אותנו.

ובמה מתחילה הפרשה? עם ענין של פרה אדומה. על מה מגיעה פרה אדומה? על אדם שנטמא בטומאת מת – או שהוא נגע במת, או שהוא בא באהל המת, ישנה טומאה חמורה שלא עוזבת את האדם עד שזורקים עליו מהאפר פרה אדומה. מהי **'טומאת מת'**? מה הענין של **'טומאת מת'**?

חכמינו הקדושים אומרים (ברכות יח.): **״חֲרָשָׁעִים בְּחַיֵּיהֶם נִקְרָאִים מֵתִים״**; אדם שהוא רחוק מאמונה, רחוק מיהדות, והוא מסתובב בזה העולם ללא שום תכלית... המשנה אומרת (אבות ד, כב): **״וְעַל כָּרְחֲךָ אַתָּה חַי, וְעַל כָּרְחֲךָ אַתָּה מֵת״** – יש בני־אדם שהם חיים כאן בזה העולם בעל־כורחם... לא שאלו אותם... לא שואלים בן־אדם האם הוא רוצה להיוולד – הוא נולד... וב״ה נטבע באדם כזה טבע, שאם הוא נולד כבר – הוא יילחם על החיים שלו, כך היא הדרך הנורמלית לאדם – 'אם אני כבר כאן, אני רוצה לחיות'... אבל זה לא אומר שהוא כבר מבין על התכלית –

׳על מה הוא חי׳, אלא ״**עַל כָּרְחֲךָ אַתָּה חַי**״...

וזהו ״**הָרְשָׁעִים בְּחַיֵּיהֶם נִקְרָאִים מֵתִים**״ – אדם שהוא לא מרגיש חיות בחיים שלו... אם הוא לא מקיים את התורה, הוא – ה״י – מת... אמנם הוא הולך ומסתובב, אבל זה בגדר דברי שלמה המלך (קהלת ח, י): ״**וּבְכֵן רָאִיתִי רְשָׁעִים קְבֻרִים וָבָאוּ**״ – ׳קֻבָּר׳ מסתובב בזה העולם... כלפי חוץ הוא לבוש עם חליפה ועניבה, הכל טוב ויפה, אבל זה ׳קֻבָּר׳ מסתובב... זו מצבה! כתוב את שמו על המצבה – ׳פלוני בן פלוני׳, וזה הולך ומסתובב... יש לו חיות פנימי? אכן – בגשמיות הרופא מגיע ובודק לו את הדופק, ושומע ורואה שיש פעימות לב, אבל ׳**במה אתה חי**׳?!...

החיים הם עם אמונה, שאדם מתחיל לדעת – הנה הקב״ה שם אותי פה בזה העולם, ויש לי תפקיד בזה העולם, ואני לא צריך להתבלבל מאף־אחד, אם באתי לזה העולם – אני צריך להוציא מן הכח אל הפועל נקודה שאף־אדם – מבריאת אדם הראשון ועד היום – לא יכול לעשות את זה, אלא רק אני! זה משהו חשוב מאד... הרי במשך השנים האלו – 5,784 שנים – היו מיליארדים אנשים, והנה לך יש תפקיד בעולם שאף־אחד – מאז ועד עתה – לא יכול לעשותו, אלא רק **אתה!**

זה מה שהצדיקים מלמדים אותנו; וממילא לא שייך כל השנאה, הקנאה והתחרות, כי אתה ׳**יש לך את הנקודה שלך! תאמין בכוחות שלך! תאמין בתפקיד שלך!**׳.

כמה רבינו הקדוש מחזק אותנו על **אמונה בה׳**, וכן על **אמונה בצדיקים** – שגם זה מקושר לעניין האמור בקשר חזק ואמיץ, כי הרי הפרשה מתחילה ״דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ ׳**אֵלֶיךָ**׳ פָּרָה אֲדֻמָּה״, ונשאלת השאלה: למה צריכים להביא את הפרה אדומה למשה רבינו? הלא אלעזר הכהן התעסק בכל ענייני הפרה – להוציאה, להכינה, לשוחטה, ולא משה רבינו עושה את כל העבודה של הפרה, ומדוע א״כ אומר הפסוק ״וְיִקְחוּ ׳**אֵלֶיךָ**׳״ – למשה רבינו?

העניין מובן בפשטות: כי כל ענין פרה אדומה הוא להביא לנו אמונה, כאמור, ובשביל להגיע לאמונה – מוכרחים להגיע אל הצדיק! כי בעצמך – לא תגיע לזה... חכמינו הקדושים מלמדים אותנו על הפסוק (שמות יד, לא) ״**וַיַּאֲמִינוּ בַּה׳ וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ**״, שכדי

להגיע לאמונה – צריך להיות מקורב לצדיק, כי הצדיק משפיע עליך אמונה, למה? כי הצדיק חי עם אמונה, בבחינת (חבקוק ב, ד) ״**וְצַדִּיק בֶּאֱמוּנָתוֹ יִחְיֶה**״, ואדם שמתקרב לצדיק – מתחיל להיכנס בו אמונה!

ועל־כן, אם אנחנו מדברים מעניין של 'חיים' – שצריכים ״לחיות״, ההפך מ'טומאת מת', עלינו לדעת שהחיים הם ע״י אמונה! מהי 'אמונה'? כאמור: **אמונה בה'**, ואיך זוכים לזה? ע״י **אמונה בצדיקים**.

בעניין התקרבות לצדיק, אדם חושב 'אני צריך לראות אצל הצדיק ״מדרגות״, לראות איך שהוא ״תופס מלאכים״, ואיך שהוא ״קופץ בשמים״'... **אבל מה זה יעזור לך?! מה זה יועיל לך?!** אם זכית לנקודה אחת של אמונה – שהנה היית כ״כ מבולבל ומדוכא, מלא מריבות ונקמות, ובבית – מהפכה שלימה, והצדיק הזה הכנים בך טיפה של אמונה, לימד אותך 'עצור! מה אתה עושה כאן?! הקב״ה מנהיג את העולם!' והוא מתחיל אט אט להשפיע עליך אמונה, כי הרי זה כל החיים שלו – ״**וְצַדִּיק בֶּאֱמוּנָתוֹ יִחְיֶה**״, הוא חי עם אמונה! – אז זה כבר נקרא שהתחלת ״לחיות״ בחיים, התחלת לקבל הדרכה בחיים שלך... וזה הלימוד שהצדיקים מלמדים אותנו תמיד – ״**כָּל מִצְוֹתֶיךָ אֱמוּנָה**״ (תהלים קיט, פו), הם מכנסים בנו עוד ועוד אמונה, שנזכה להגיע להבנה הזאת – **אמונה!**

והנה, רבינו הקדוש מוסיף על זה עוד 'אמונה': שאדם צריך גם אמונה בעצמו; **תאמין בעצמך!** 'מה... אני ״בעל גאוה״? להאמין בעצמי'?!... **אם אתה לא תאמין שיש לך כוחות להוציא הנקודה שלך מן הכח אל הפועל בחיים חיותך – לא תגיע לשום מקום!** וגם אם תשמע צדיק, והצדיק אכן יקשר אותך להקב״ה, אבל אתה חושב 'אני לא שוה כלום... אני שומע את הדברים, אבל מה איתי?... אני לא שוה כלום', אז כל הסיפור אפילו לא מתחיל! אדם צריך שיהיה לו האימון בעצמו, שהוא מאמין שיש לו כוחות – **'אני יכול להיות הצדיק הכי גדול! אני יכול!'... אני לא אומר שאני כבר שם**, אדם אסור לו להטעות את עצמו, ועליו לדעת **'אני לא–כלום'**, אבל **'אני בדרך! אני משתוקק! אני מאמין שאני יכול להגיע לזה!'... זה נקרא 'אמונה בעצמו'**.

ורבינו אומר, שיש לפעמים אפילו צדיקים שחסרה להם האמונה בעצמם;

הם אמנם צדיקים, אבל הם בורחים מבני־אדם, לא רוצים לעזור להם... הם אומרים ׳מה אני כבר יכול... מי אני׳... ובאמת זה פגם גדול, ועל זה רבינו מביא את דברי הגמרא (סוטה מח:): **׳מי גרם לצדיקים שיתבזו שולחנן לעתיד לבוא?׳** – מה גרם לצדיקים שלא זכו להגיע לשלימות שלהם? **׳קטנות אמונה שחיה בהם׳**; מסביר רבינו: **שהם לא האמינו בעצמם!**

כי אדם צריך להאמין בעצמו, לדעת שיש לו כוחות – ׳יש לי את היכולת! אני יכול להיות הכי גדול!׳... ואכן זה שיקול דק מאד, כי אין הכוונה שאדם יגיד ׳אני גדול׳ ויתחיל להשתלט על אנשים... לא ולא! אלא **׳אני מאמין שאני יכול לזכות לאמונה ברורה ומזוככת בהקב״ה, ולחשפיע מהאמונה הזאת על כולם!׳**... כי אדם שהוא מתהפך ל׳חתיכה של אמונה׳, הוא ממילא נעשה כמו ׳אבן טוב׳ שמאירה לכולם! שזה ענין של התקרבות לצדיקים, שאדם מתקרב להצדיק, והוא רואה איך שהצדיק חי עם אמונה, וממילא זה נשפע עליו ג״כ... ואדם צריך להאמין שהוא גם יכול להגיע לזה!

וזה ענין של **׳תחית המתים׳** – ההפך מ׳טומאת מת׳; עלינו להתבונן: מה מדובר כאן? יש ענין של ׳טומאת מת׳ – אם אדם בא בקשר ונגיעה של מת, אז הוא נטמא. כי ענין של ׳טומאת מת׳ הוא ענין טומאת הרשעים, רח״ל, שיכול להיות שהוא מסתובב עם שתי רגליים כאן בזה העולם – אבל הוא ׳מת׳... ״קליני״ הוא חי, שומעים את הדופק שלו, אבל איזו חיות זו?!... החיות צריכה להיות בכל נשימה ונשימה – **׳אה! ב״ה! תודה לה׳!׳**... נותן תודה להקב״ה – **״על כל נשימה ונשימה תהלל י״ה״!**

זו מדרגה גדולה מאד, ובואו נתחיל **׳פעם ביום׳** להגיד: **״רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תּוֹדָה שֶׁאֲנִי חַי! שֶׁאֲנִי נוֹשֵׁם! שֶׁאֲנִי מְתַפְּקֵד בָּרוּךְ ה׳!״**... להודות להקב״ה לכל הפחות פעם אחת ביום, עד שזה יביא שאדם יעשה כך עוד יותר ועוד יותר...

וזה נקרא בעצם **״תחיית המתים״**; לעומת זה שהרשע אפילו בחייו נקרא ׳מת׳, אז האדם צריך תמיד לעבוד על העניין של **״תחיית המתים״** – לקום לתחייה!

הנה דיברנו מעניין **חודש תמוז**, ואמרנו שאחת מן העבודות של חודש תמוז רמוז בראשי־תיבות ׳תַּמֵּז׳ – ז׳מן מ׳סכת ת׳ענית, ואשרי הזוכה

להתחיל בלימוד מסכת קדושה זו בימים אלו! ומי שזכה להתחילה, הרי בתחילתה מובא העניין של **״תחיית המתים״**, כי הגמרא דנה היכן שואלים על ברכת הגשמים והטל, ועונה הגמרא שזה בברכת ״מחיה המתים״.

והנה צריכים לדעת, שהברכה שמברכין בכל יום **״מחיה המתים״** איננה רק על לעתיד לבוא – שבוודאי יש לנו אמונת תחיית המתים, שיבוא משיח ויהא 'עולם התחייה', אבל יש בזה מובן נוסף: הרי כתוב את זה בלשון הווה – ״ברוך אתה ה' **'מְחַיֶּה** המתים״, וכן אומרים בתחילת הברכה: ״אתה גיבור לעולם ה' **'מְחַיֶּה מֵתִים'** אתה, רב להושיע״, ולא אומרים **״תְּחַיֶּה מֵתִים״** – לעתיד, אלא **״מְחַיֶּה הַמֵּתִים״**! למה? כי בעצם, הדבר הזה סובב והולך אצל כל אחד **בכל יום ויום!** אדם זוכה, והוא קם בבוקר, הנשמה שלו חוזרת אליו, **הוא קם לתחייה!** הוא צריך להאמין שהוא עכשיו קם לתחיה ממש, ואף מברכים ברכה מיוחדת על כך – **״הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים מֵתִים״**...

ואיך נמדד ה**'תחית המתים'** הזאת? זה כפי שאדם זוכה להרגיש טעם וחיות בחיים שלו! שהוא יודע **'הנה קיבלתי יום חדש, ואני מתחיל לחיות חיים חדשים!'** נמצא שהאדם הזה קם ממש לתחיה! יכול להיות שעוברים עליו הרבה דברים לא קלים, אבל הוא מתחדש בקומו ואומר **״רבש״ע, אני עכשיו נולדתי מחדש!״**... שזה לימוד ההתחדשות שלימדנו רבינו ז״ל, ואם אדם יחשוב **'אתה אומר לי שעכשיו נולדתי? אבל למעשה, הייתי בגוף הזה גם אתמול'**... נכון, אבל עכשיו שקמת בבוקר, הרי נעשה בך **״תחיית המתים״**! אתמול שכבת, והיית בבחינת ״שוכן עפר״, והנה עכשיו קמת מחדש לתחיה...

וזה ענין של **'פרה אדומה'**, שהיא ענין של **'אמונה'** – אנחנו לא מבינים שום טעם! הקב״ה צוה לנו לקחת פרה אדומה, ואיתא בזוהר שפרה אדומה רומזת לתוקף הדינים (**'פר'** הוא רמז לפ״ר דינים וכו', וכן **'אדומה'** – וידוע שצבע אדום רומז על דינים ועוונות, כמ״ש (ישעיהו א, יח) **״אִם יַאְדִּימוּ כַּתּוֹלָע״**), והנה לוקחים כזאת פרה – ושורפים אותה! והיא צריכה להיות **'אדומה ממש'**, ואם יש בה שתי שערות לא אדומות – פסולה! וענין זה של **'אדומה ממש'** מרמז על הדברים הכי קשים, שאדם הוא **'אדום'** לגמרי... אין לו כמעט שום דבר... והנה מביאים אותו אל הצדיק, ויש ענין של **'שורפים'**

אותו... היינו שיש דרך, שאדם יכול, אפילו מתוך תוקף הדינים האלו, להיעשות ׳**עפר ואפר**׳, וכדברי אבהרהם אבינו (בראשית יח, כז) ״**וְאָנֹכִי עָפָר וָאֵפֶר**״, ובזכות זה זכו לאפר פרה אדומה (סטוה יז.); **יש אפשרות לאדם, אפילו שהוא אדום ממש, ועובר עליו הרבה דינים רח״ל, יש דבר כזה שהוא יכול לבטל את עצמו ולהישרף ממש... זאת אומרת, שהוא מבטל את עצמו באמת – ׳אני לא יודע כלום, ואני מאמין שכל מה שהקב״ה עושה – זה לטובה, ׳כל מה דעביד רחמנא, לטב עביד׳, גם זו לטובה!׳**...

והנה לוקחים את הפרה אדומה, שורפים אותה, ועושים ממנה אפר, ושמים את זה בתוך ״**מַיִם חַיִּים**״, מה זה ״**מַיִם חַיִּים**״? התורה הקדושה! חכמינו הקדושים אומרים (תענית ז.) על הפסוק (ישעיהו נה, א) ״**הוֹי כָּל צָמֵא לְכוּ לַמַּיִם**״, שהתורה נמשלה למים, זה ה״**מַיִם חַיִּים**״ – החיים שלנו הם ע״י התורה! לימוד התורה! ׳אבל אני לא מבין את מה שאני לומד׳... **זה בגדר ׳חק׳! ׳חֻקָּה חָקַקְתִּי׳!**

וזה פירוש ״זֹאת ׳חֻקַּת הַתּוֹרָה׳ אֲשֶׁר צִוָּה ה׳ ׳**לֵאמֹר**׳״ – תגיד את המילים של התורה! אמנם אתה לא מבין כלום, אבל לדבר אתה יכול ב״ה? יש לך פֶּה? למדת אל״ף–בי״ת ואתה יכול לקרוא? **תקרא! תגיד! תגיד את לימוד התורה!**

רבינו הקדוש בא ופתח לנו ׳**שערי תורה**׳! אפילו אם עדיין לא זכיתי להיות ׳למדן׳ ו׳גאון׳, אבל אני ׳גאון׳ כדברי מוהרא״ש הנ״ל: ״**אני גאון באמונה!**״ – אני מאמין שזוהי התורה הקדושה שהקב״ה נתן לנו, וכל מילה שאני לומד, כל דבר שאני מוצא – משניות, גמרא, בבלי ירושלמי תוספתא, זוהר ותיקונים, תהלים – זה אורות עליונים! **זה מטהר אותי!**

והנה לקחו את אפר הפרה – שזה רומז שאפילו שאדם הוא ׳**אדום**׳ – הוא זוכה להישרף, והנה נהיה אפר, ומה נעשה עם ה׳אפר׳ הזה? האפר הזה ניתן עכשיו בתוך ״**מַיִם חַיִּים**״ – התורה הקדושה, ומתחיל ללמוד תורה **כפי יכולתו!** לאו בפעם אחת יכולין את הכל... אבל לאט לאט, הנה מתחיל ללמוד תנ״ך, הנה משניות, הנה גמרא, בכל פעם מתקדם עוד מעט ועוד מעט...

בנוסף, ׳**מים**׳ זה ענין של תפילה, כמ״ש (איכה ב, יט) ״**שִׁפְכִי כַמַּיִם לִבֵּךְ נֹכַח פְּנֵי ה׳**״ – לוקחים את האפר הזה, ושמים אותו בתוך מים, ובזה מלמדים

לאדם: **תתפלל לחקב״ה!** ׳אבל אני לא מרגיש טעם בזה... לא מבין בדיוק מה שאני אומר׳... **תתחיל בלי טעם! תפתח את הפה שלך! ״פְּתַח פִּיךָ וְיָאִירוּ דְּבָרֶיךָ״ – תתחיל לדבר אל הקב״ה!**

ובפרט עפ״י הלימוד של רבינו... כי כשם שרבינו פתח לנו את **׳שערי התורה׳** – בלי הבנה, כן רבינו פתח לנו את **׳שערי התפילה׳**; הרי את סידור התפילה צריכים להגיד – בין אם אתה מבין ובין אם אינך מבין... תגיד את המילים! והנה רבינו הוסיף ונתן לנו את ענין ההתבודדות – לדבר אל הקב״ה, **שזה כבר מציל את כל החיים של האדם! בזה אין כבר תירוץ של ׳אני לא מבין; אני לא מרגיש׳ – יש לך לב? יש לך שכל? אתה בריא בשכל? תתחיל להגיד להקב״ה: ׳רבש״ע, אני הכי רחוק... אני מרגיש ממש כמה אני רחוק ממך!״...**

רבינו ז״ל אומר (ליקו״מ ח״ב סי׳ כה), שאדם שכבר אין לו דיבורים, מה יעשה? **הבה ונראה את החכמה הנוראה של רבינו:** אדם רוצה להתבודד להקב״ה, ואכן כשהוא בא להתפלל – יש לו סידור, והוא מתפלל מתוכו... אבל הנה הוא רוצה להתבודד, ואין לו מילים... לא יודע עם מה להתחיל... לפעמים זה נשמע מצחיק: איך לך דיבורים?! הרי רק לפני דקה היו לך כ״כ הרבה עניינים שונים – כ״כ הרבה ישועות שאתה צריך לבקש עליהן, ועכשיו אינך יודע מה לדבר?!... אבל כך הוא, שאדם ניגש להתבודדות, והנה אין לו מה להגיד... **מה מגלה רבינו בחוכמתו הנפלאה?**

אומר רבינו: **מזה בעצמו תעשה תפילה!** תגיד: **׳רבש״ע, תראה איפה אני! אני כ״כ רחוק, כ״כ מבולבל, כ״כ מתוסכל, עד שאין לי דיבורים לדבר אליך׳...** מה עשית? לקחת את המצב השפל שלך, ומזה בעצמו עשית תפילה – **׳רבש״ע, תראה איפה אני בעולם... אני לא יכול אפילו לדבר׳...** ומזה כבר נפתח הפתח – וכבר תתחיל... הנה אתה אומר להקב״ה **׳אני לא יודע איפה אני׳**, אז מיד אתה ממשיך: **׳רבש״ע, תעזור לי! תרחם עלי!׳** וזה ממילא כבר יפתח את הפה שלך להתפלל על כל מיני דברים אחרים...

אלו הם ה״**מַיִם חַיִּים**״ של תורה ותפילה, שלתוכם מכנים האדם את האפר. לא שהוא לוקח את האפר, וזורק אותו בזבל ח״ו, אלא לוקחים את האפר ושם את זה ב״**מַיִם חַיִּים**״ – תורה ותפילה; **תתחיל להגיד דיבורי תורה, תתחיל להגיד דיבורי תפילה –**

לדבר אל הקב״ה, חן עם לב וחן בלי לב, תתחיל לדבר אל הקב״ה!

ובנוסף, ״**מַיִם חַיִּים**״ רומז לקיום המצוות, שאלו הם ה״**חיים**״ של האדם, בבחינת ״**כִּי הֵם חַיֵּינוּ**״ – מצוות התורה; למשל: **צדקה וחסד** – לעזור לאדם אחר, איזו זכות לאדם לעזור לזולת! ׳אבל אני לא מרגיש את זה׳... **אבל אתה מבין מרחוק מה זה לעזור למישהו אחר – תתחיל! תעשה ׳כאילו׳ יש בך את כל ההרגשה – עם חיוך, עם שמחה!** יש בני אדם שיש להם כ״כ הרבה כוחות לעשות צדקה וחסד, אבל בגלל קטנות המוחין – מתרשלים מזה, הוא לא מאמין בעצמו – **׳לא מעריכים אותי, מי מסתכל עלי, מי צריך אותי׳...** אף אחד לא צריך להראות לך ש׳צריכים אותך׳, **אתה צריך את עצמך!** העיקר שאתה יודע **׳הנה אני פה, ואני צריך לעשות את הכל כדי לעזור לבני אדם׳** – באיזו צורה ששייך, כל אחד כפי ענייניו: יש אחד שיכול לעזור בכסף, יש אחד שעוזר בטרחה, וכן בדיבורים טובים, שלפעמים זוהי הצדקה הכי גדולה, וכמובא בדברי רביז״ל (ליקו״מ ח״א סי׳ קו) על הפסוק (תהלים מא, ב) ״**אַשְׁרֵי מַשְׂכִּיל אֶל דָּל**״ – חלק מעניין של צדקה הוא דיבורים טובים!

פעמים שמילה טובה שאמרת לבן אדם, זה שווה הרבה יותר ממיליארדים! מוהרא״ש הקדוש היה תמיד אומר את זה: הנה יש אדם שהוא כבר ׳אחר יאוש׳, והוא על–סף התאבדות, ה׳ ישמור את עם ישראל... תביא לו שקית מלאה במיליוני שקלים מזומן, זה יעזור לו? הרי הוא כבר החליט מה שהחליט, הוא לא רואה שום אור בקצה המנהרה, ואצלו זה הסוף, ה׳ ישמור... אז הנה תביא לו את השקית המלאה בשטרות מזומנים, מה הוא יעשה? הוא יקח את השקית ויזרוק לך בפנים... ׳תעזוב אותי, מה אתה רוצה ממני?!׳... מה שווה לו הכסף? מה זה יעזור לי?...

משא״כ אם תבוא ותגיד לו מילה של חיזוק, שב אתו, תחזק אותו, תגיד לו **׳מה איתך? אתה כאן בזה העולם, ומה אתה צריך כבר? צריך קצת להאמין שהקב״ה אוהב אותך, ויש לך תכלית, ואתה יכול להגיע לדברים טובים! אמנם דברים קשים עוברים עליך – בסדר, הרי על כל אחד עובר, מן השמים רוצים לבחון אותך, לראות איך אתה מחזיק מעמד!׳... תן לו איזו תקוה בחיים! המיליונים האלו שרצית להביא לו – לא יועילו לו בכלום... מה יעזרו לו השטרות האלו?!... אבל מילה**

אחת אמרת לו, חיזקת אותו, זה הרבה יותר שווה מכל המיליונים האלו!

ואדם צריך לזכור את זה תמיד, וזה סובב והולך בכל ענייניו – אם זה עניינים של 'שלום־בית', אדם חושב: איך יהיה לו 'שלום־בית'? הוא יקנה את האשה עם מתנות או כסף... **זה לא שווה כלום! אם אין מילים טובות, אם אין הבנה, אין רחמנות, זה לא שווה כלום! יזרקו לך את זה חזרה בפנים...** אבל אדם שהוא זוכה לקבל קצת שכל, הוא יודע שזוהי המעלה בחיים – איך להחיות בן אדם, שזה ה״**מַיִם חַיִּים**״ האלו, איך להחיות בן אדם, לתת לו תקוה בחיים שלו!

ובאלו ה״**מַיִם חַיִּים**״ מכינים את הפרה אדומה, לקחו את האפר, שמו אותו בתוך המים האלה, ומה עושים שם? לוקחים אזוב, עץ ארז ושני תולעת, ואת שמים בתוך אפר הפרה, ואח״כ לוקחים האזוב וזורקים עליו מתוך המים האלו.

כל זה ללמד אותנו על העניין הזה, אם אדם הוא חזק ב״**מַיִם חַיִּים**״ – לימוד התורה, תפילה, צדקה וחסד, והוא מאמין בעצמו שיש לו כוחות, הנה יזו עליו מהמים האלו ויתנו לו 'חוזה חדש' על החיים שלו! עד עכשיו היית ממש כמו מת, הרגשת 'לאחר מעשה' – לא שווה כלום... והנה אתה קם לתחיה! מטהרים אותך מטומאת מת! מוציאים אותך מכל הקליפות האלו! ואתה מתחיל להרגיש '**יש לי תקוה בחיים שלי!**'...

זה נקרא ״**טָהֳרַת פָּרָה אֲדֻמָּה**״, שמתחילים קודם־כל עם 'חק' – לא מבין כלום, אבל אני מאמין! והאמונה שלי היא לא סתם בלב, אלא אני מאמין באמונה שלימה, ואני עושה את הכל בשביל זה, וגם אם אינני מבין את כל העניינים על בוּרְיָן – אין לי הבנה גדולה בכל הדברים, אבל אני מקבל את זה באמונה!

והנה, יש פה ענין שהוא הפלא ופלא [וכל המפרשים מדברים על זה]: הנה רש״י מתחיל את הפרשה: ״**לְפִי שֶׁהַשָּׂטָן וְאֻמּוֹת הָעוֹלָם מוֹנִין אֶת יִשְׂרָאֵל, לוֹמַר, מַה הַמִּצְוָה הַזֹּאת וּמַה טַּעַם יֵשׁ בָּהּ, לְפִיכָךְ כָּתַב בָּהּ חֻקָּה, גְּזֵרָה הִיא מִלְּפָנַי, אֵין לְךָ רְשׁוּת לְהַרְהֵר אַחֲרֶיהָ**״; ומי שממשיך הלאה בלימוד רש״י, אחר כל הלכות פרה אדומה וכל עניינה, אומר רש״י: ״**וּמִדְרָשׁ אַגָּדָה, הֶעְתַּקְתִּי מִיסּוֹדוֹ שֶׁל רַבִּי מֹשֶׁה הַדַּרְשָׁן, וְזֶהוּ**״, ואז מתחיל רש״י לפרש עפ״י המובא במדרש, שהעניין של פרה

אדומה בא לכפר על חטא העגל, דהנה הפרה היא אמו של העגל, ומחמת שעשו עגל של זהב בתור עבודה זרה רח״ל, עתה ״**תָּבוֹא אִמּוֹ וּתְקַנֵּח צוֹאַת בְּנָהּ**״. ולכאורה העניין הוא פלא גדול, בתחילה הקדים רש״י ואמר שכל העניין של פרה אדומה אין בו שום טעם, אלא ״**גזירה היא מלפני**״ וכו׳ – ׳חֹק׳ ללא שום סיבה, ופתאום אח״כ מתחיל לפרש באופן נפלא איך כל ענייני פרה אדומה מכפרין על חטא העגל, ויש בזה כל מיני טעמים נפלאים וכו׳, א״כ מהו שפתח ואמר שאין בה שום טעם וסיבה?

על־פי האמור מובן מאד: **בהתחלה אדם צריך להתחיל לקיים את התורה והמצוות בלי שום הבנה – ׳לא אכפת לי, אני לא צריך לדעת, אל תשאל אותי סיבות וטעמים, אני יהודי – אני צריך לקיים את התורה והמצוות! וזה בגדר ׳חֻקָּה חָקַקְתִּי׳ – זו חֻקָּה של הקב״ה!׳**... והזכרנו שבוע שעבר ש׳חֹק׳ בגימטריא ׳**גִּיחֲנֹם**׳, כי לקיים מצוות ה׳ בלי טעם, בלי שום הבנה, ובלי שום השכלה, בדרך של ׳חֹק׳, זה מציל אותך מהאש של ׳**גִּיחֲנֹם**׳! אתה לא מבין כלום! **זו ׳חֻקָּה׳, אני מקבל ׳חֹק׳ מהקב״ה, וכך הקב״ה רוצה – זה מה שאני מקיים!**

והנה אחר־כך, כשאדם חזק בזה, אזי הוא יראה איך שמתקיים ״**תָּבוֹא אִמּוֹ**״ – האמא, שזו השכינה הקדושה, היא באה ״**וּתְקַנֵּח צוֹאַת בְּנָהּ**״ – היא תקנח את כל הלכלוך שלך! זה יעזור לך לחזור בתשובה, להרגיש טעם חדש בכל החיים שלך!

זה התיקון של פרה אדומה על חטא העגל, כי מה היה כל חטא העגל? הסברנו לעיל עפ״י דברי רבינו בתורה ס״ב הנ״ל, מהו חטא העגל? עשו ׳אמצעי׳ בינם לבין הקב״ה: ׳אנחנו מאמינים בהקב״ה, **אבל** צריכים את הרופא ׳הזה׳, ואת הפרנסה ׳הזאת׳, ובלי זה אני לא יודע מה יהיה׳... **מה ׳בלי זה׳? אין ׳בלי זה׳! הקב״ה הביא את זה, ואם אין זה – יביא משהו אחר... וכל ההשתדלות שלך צריך שתהא רק להגיע לאמונה ברורה ומזוככת, ואז לא יחסר לי כלום! שום דברו יתקיים** (תהלים כג, א) ״**ה׳ רֹעִי לֹא אֶחְסָר**״ – **לא יחסר לך כלום!**

זו הטהרה של פרה אדומה, שהנה היה את העגל של זהב, שעשו מציאות וישות מאיזה ׳אמצעי׳, ועכשיו מגיעה האמא – פרה אדומה – ומנקה את כל הטינופת... **תזרוק את הכל!**

רבינו אומר, שטבע של ילד, כשהוא רואה את אמו, הוא זורק את הכל – לא צריך שום דבר! אפילו אם הוא באמצע לשחק וכו׳, הנה באה האמא – הוא זורק את הכל ורץ לאמו! וזו השכינה הקדושה...

ואומר רבינו (ליקו״מ ח״א סי׳ עח): שדיבור האדם נקרא **״אֵם הַבָּנִים״**, וכמו שהאמא **תמיד** הולכת עם התינוק – היא לא תיתן לתינוק ללכת לבד, זו סכנה, ולכן היא תמיד משגיחה עליו, אומר רבינו: **זה הדיבור של האדם, שנמצא עם האדם תמיד – לאיפה שהוא רק הולך!** ואפילו יכול להיות שהוא התלכלך הרבה, וכמו חטא העגל – זה היה לכלוך גדול, ה״י... מה התיקון לזה? פרה אדומה – העניין הזה שאדם מקבל את הלימוד של ׳חֹק׳ – בלי טעם! **׳אני מתחיל לדבר אל הקב״ה, אפילו שלא יודע הכל, לא מבין בדיוק, זהו זה! אני מוסר נפשי!׳...**

וכן לימוד התורה – בגדר ׳חֹק׳, בבחינת ״זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה״ – **׳אני מתחיל שיעורי תורה, ואפילו שזה בלי הבנה – לא אכפת לי! יש לי יעד: אני צריך לגמור את התנ״ך, את המשניות, את הגמרא, את המדרשים, את הזוהר, את הכל! ואפילו שיהיה בדרך אמירה בעלמא, כדרך ׳חֹק׳ – בסדר׳...** ואדם שהוא עקשן – הוא יגיע! וסוף כל סוף זה מאיר את עיני האדם, שהנה הוא מבין ׳פֹּה וְשָׁם׳, עד שהוא מרגיש בזה חיות שאי–אפשר להסביר...

זה ענין של **פרה אדומה**, שרש״י מביא את כל הטעמים הנפלאים דייקא לבסוף, להורות את הלימוד האמור: בהתחלה מתחילים עם ׳חֹק׳ – בלי טעם, רק אח״כ, אם אתה חזק ב׳**בלי טעם**׳, תראה איך שהאמא באה ומזכה אותך... אתה עכשיו מרגיש כבר טעם נפלא, אתה מתחיל לחיות! עד עכשיו היית ה״י בטומאת מת, ועכשיו – ע״י האפר פרה הזה – זה כבר נתן לך חיים חדשים...

וכפי שהזכרנו לעיל, הפסוק אומר ״וַיִּקְחוּ **׳אֵלֶיךָ׳**״ – ׳אֵלֶיךָ׳ דייקא, צריכים להביא את כל זה למשה רבינו דייקא – ״וְיִקְחוּ **אֵלֶיךָ** פָּרָה אֲדֻמָּה תְּמִימָה״, כי את האמונה הזאת הצדיקים מכניסים בנו! **מי מלמד אותנו את כל הלימודים הקדושים האלו? רבינו הקדוש, שאמר שאצלו העיקר זה אמונה, ׳אצלי הכל אמונה!׳...** רבינו דיבר כ״כ מאמונה! ומה זה אמונה? **אמונה פשוטה!** אומר רבינו (שיחות הר״ן, סימן לג): ״וְעִקַּר הָאֱמוּנָה הִיא בְּלִי שׁוּם חָכְמוֹת

וַחֲקִירוֹת כְּלָל, רַק בִּפְשִׁיטוּת גָּמוּר כְּמוֹ שֶׁהַנָּשִׁים וְהַחֲמוֹן עַם הַכְּשֵׁרִים מַאֲמִינִים״; ואדם שזוכה לאמונה כזאת – אומר רבינו בתורה ס״ב הנ״ל – זה כמו שהוא רואה את זה בעיניים! זה ברור לו! וזה החיים שלו! הוא חי חיים טובים! הוא תמיד מחזק את עצמו, וזה החיות שלו! והוא לא מתבלבל משום דבר – אם באים ושואלים אותו כל מיני שאלות וכו׳, הוא חזק מאד: **אני לא צריך לתת לך תירוץ, אני לא צריך להסביר לך, אצלי זה פשוט! אני מאמין!**

וזה התיקון של הפרשה הקודמת – **פרשת קֹרַח**, שהנה ׳קֹרַח מִין הָיָה׳ (ב״ר יח), וכבר מבואר כל הדברים שהוא עשה, איך שהוא פגם באמונת חכמים וכו׳, והנה עכשיו מגיעה **פרשת חֻקַּת**, ואנחנו מקבלים טהרה עליונה! לפני חג הפסח זה נקרא **׳פרשת פרה׳** – כי צריכים להיות טהורים כדי לעשות את קרבן פסח, ועכשיו באמצע הקיץ, ימי תמוז – תמיד יוצא **פרשת חֻקַּת** בימים אלו – מקבלים טהרה עליונה!

וזה דווקא באמצע הקיץ, כי בזמנים אלו לא כ״כ קל, **כמה צריכים לשמור על גדרי צניעות, בכל העניינים!** אמנם זה לא כ״כ קל, כי חם מאד וכו׳, אבל צריך לשמור שהכל יהיה עם התורה הקדושה, והכל בדרך ׳חֹק׳! צריכים להיזהר עם תכלית הצניעות, בכל הדברים שקשורים לזה, הן בלבושים – להיות זהיר בלבוש צנוע, ואם הולכים כבר לבריכות וכו׳ – שיהיה הכל בקדושה עליונה! **מוהרא״ש תיקן הרבה תקנות בדברים אלו, והזהיר שלא ללכת במקומות פתוחים, מוהרא״ש היה מזהיר שלא ללכת לים כנרת, וצריכים לקיים את זה בלי לשאול שאלות!** וכמובן, יש אפשרות לסדר בריכות סגורות – הן לבנים והן לבנות, הן לגברים והן לנשים, ושומרים שהכל שיהיה בגדרי צניעות מלאים! **בלי שום פשרות!**

וזהו **חודש תמוז**, זה פירוש (מלאכי ג, כב) ״זְכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה״ ר״ת תַּמֻּז, וכן ״זְמַן מַתָּן תּוֹרָתֵנוּ״ ר״ת ׳תַּמֻּז׳; ׳עכשיו באמצע הקיץ מקבלים את התורה?׳ **כן!** מגיעה פרשת חקת – ״זאת חקת התורה״, ואפשר לאדם להחיות עצמו עם ה׳חוקים׳ של התורה – ׳חק׳ דייקא, לא יודע שום טעם! לא שואל שום שאלות! ככה כתוב! קיבלנו תורה מסיני, אנחנו שמחים עם זה, אנחנו חיים עם זה, וזוהי **״תחיית המתים״** שלנו – שאנחנו עומדים לתחיה!

הקב״ה יעזור לנו, שיהיה נמשך עלינו טהרה עליונה של פרה אדומה – **פרשת חֻקַּת**, יהיו ישועות ורחמים לכל עם ישראל, ייצלו מכל שונאיהם ואויביהם, יהיה גילוי שכינה לכל העולם כולו, יבוא משיח צדקנו, ובקרוב תהא הגאולה השלימה!

זכות הדפסת והפצת הגיליון

לעילוי נשמת האישה הכשרה הצדקת
חינקא חיה באבא בת רבי אברהם דוב ע״ה, ולע״נ הרה״ח ר׳ בנימין ביניש בן ר׳ יחזקאל שרגא נ״י
ולעילוי נשמת מיכל רונית ע״ה בת שרה ויצחק.

להצלחת בנימין בן אהרן נ״י וכל משפחתו ולהצלחת כל התורמים והעוסקים במלאכת הקודש שיחיו.

ולרפואתם המהירה של
נתן יחזקאל שרגא בן חינקא חיה באבא נ״י
הילד ישי בן סילקא יעל נ״י
ולרפואת צוריאל בן סגולה סיגלית נ״י
נעמי מרים בת חוה תחי׳
סילקא יעל בת אביבה תחי׳
משה בן אירן נ״י
מלכה בת רעות תחי׳

ולע״נ ר׳ שלמה חנוך חרש ז״ל בן ר׳ ישראל משה, האשה ליאת שרה בת מרדכי ע״ה, ר׳ יעקב דוד בן אברהם ז״ל, מרת איטה בת הירש, האישה הכשרה מרת חנה בילא בת ברוך ע״ה. ולעילוי נשמת הדסה שולמית בת יצחק מנחם שיבלט״א. לע״נ אליעזר שלמה ז״ל בן בנימין שיבלחט״א. לע״נ אהרן בן שלמה ז״ל, לע״נ הילד יהונתן ז״ל בן אושרה דינה תחי׳ ולע״נ סיוון בת אליהו ע״ה

ניתן לקבל מידי שבוע במייל את הגליון ״אשי ישראל״ בכתובת
3070817gm@gmail.com
להצטרפות לרשימה התפוצה

לתרומת עבור העלון לרפואה הצלחה וכדו׳ ניתן לפנות לטלפון: 052-7691732

breslevsheli.co.il
הודפס ׳בדפוס מוהרא״ש׳